

ฉบับ
ทดลอง
อ่าน

Biblii

รอย

สัก

รูป

หมา

平面 亡 者

โอตสึ อิจิ
Z

พรพิรุณ
กิจสมเจตน์
แปล

4 เรื่องสั้นเหนือธรรมชาติอันเพี้ยนพิสดาร
ที่ค่อยๆ เปิดเผย “ธรรมชาติของมนุษย์”
ทั้งด้านอ่อนโยนและโหดร้ายที่สุด...

รอยสักรูปหมา

平面いぬ

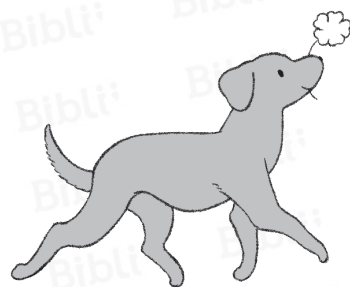
ไอตัส อี

พรพิจน กิจสมเจตน์ แปล

Bibli;

สารบัญ

ดวงตาแห่งศिला	11
ฮาจิเมะ	89
BLUE	175
รอยสักรูปหมา	253

ดวงตาแห่งศิลา

บทนำ

กาลครั้งหนึ่งนานมาแล้ว เกิดโรคระบาดขึ้นในหมู่บ้านแห่งหนึ่ง ชาวบ้านขาดหมอผู้รู้วิธีเยียวยารักษา ผู้คนจึงพากันล้มตายโดยไร้หนทางขัดขึ้น ที่ยังเหลือก็จนปัญญาเพราะสูญเสียเสาหลักของบ้าน บ้างก็เหลือตัวคนเดียวเพราะครอบครัวถูกพญามัจจุราชพรากชีวิตไปทั้งบ้าน

สองฟัวเมียผู้สูญเสียลูกน้อยก็เช่นกัน พวกเขาว่างร้างเย็นเฉียบไว้บนเสื่อแล้วจมอยู่กับความเศร้าโศกตลอดหนึ่งวันหนึ่งคืน ยุคสมัยอันล้าเคียดทำให้พวกเขาต้องอดมื้อกินมื้อ ลำแขนของลูกรักจึงผอมแห้งราวกิ่งไม้ สองฟัวเมียนำร่างนั้นใส่ในโลงใบน้อย แล้วช่วยกันหามขึ้นเขาเพื่อหาจุดที่มองเห็นทิวทัศน์งดงามเป็นสุสานของลูก ทั้งคู่ตั้งหน้าตั้งตาเดิน จนมารู้สึกตัวอีกทีเมื่อดวงอาทิตย์ลลับขอบฟ้า รอบด้านมืดมิดประหนึ่งกันบึงแห่งรัตติกาล ป่ารกชัฏบดบังแสงจันทร์เสียสิ้น

สองฟัวเมียถูกเงามหิมามีมิดเข้าโถมทับ ละแวกนั้นไม่มี
บ้านเรือนให้พึ่งพาลักหลัง น้ำหนักเบาหวิวของลูกน้อยถ่ายทอด
ลงสู่ลำแขนจนเริ่มหนักอึ้ง

สองฟัวเมียรู้สึกคล้ายมีใครคนหนึ่งอยู่ข้างหลัง

ซ่า ซ่า ซ่า ซ่า...

เมียทำท่าจะหันไปมอง แต่ฟัวของหล่อนกลับร้องห้าม
“เสียงใบไม้ละ”

จากนั้นมีเสียงฝีเท้าดังมาจากข้างหลัง ฟังคล้ายเสียง
ฝีเท้าเด็กเหลือเกิน

สวบสาบ สวบสาบ...

เมียทำท่าจะหันไปมองอีก แต่ถูกฟัวห้ามไว้อีกครั้ง
“เด็กที่ไหนจะมาเดินในป่าลึกแบบนี้”

ทันใดนั้นก็มียเสียงเด็กร้องเรียก เสียงของลูกน้อย
ซึ่งเดินทางไปสู่ปรโลกแล้วนั่นเอง

แม่จ๋า แม่...หันมามาหาหนูหน่อย...

แม่ผู้ฟังสูญเสียแก้วตาดวงใจหันกลับไปทันที

ทว่าตรงหน้าหล่อนมิใช่ลูกน้อย หากเป็นหญิงร่างสูง
ที่ยืนจังก่า นางคือดวงตาแห่งศิลา เสียงเมื่อครู่เป็นเพียงนาง
แก่งเลี่ยนเสียงลูกน้อยเท่านั้น เพียงผู้ใดได้ประสานสายตา
กับนาง ร่างของผู้นั้นจะกลายเป็นหินโดยพลัน ร่างของหญิง
ชาวบ้านกลายเป็นหินทันทีที่หันหลังมอง

ความกลัวเหลือจะกล่าวทำให้ชายซึ่งเพิ่งสูญเสียเมียรัก
รีบหลับตาลง ห้ามมองนางเด็ดขาด ไม่เช่นนั้นเราต้องกลายเป็นหินแน่

เขาได้ยินเสียงดวงตาแห่งศิลาเดินมาใกล้ นางลูปได้
ไปตามแกำและแขนของเขา เขาผืนชุ่มตาไว้ แล้ววิ่งหนีมา
ทั้งที่มองไม่เห็น โดยทิ้งโลงใบน้อยไว้เบื้องหลัง...

1

หลังจากขึ้นชั้นประถมศึกษาได้ไม่นาน ผมก็ย้ายมาอยู่ที่บ้านเกิด
ของพ่อ ผมจำบ้านหลังเก่าที่เคยอยู่ไม่ค่อยได้แล้ว เพราะบ้าน
หลังนั้นค่อย ๆ เลื่อนหายไปจากความทรงจำพร้อมกับภาพของแม่
เหลือทิ้งไว้แต่กลิ่นบางเบาแห่งอดีต

ในสมองผมยังมีเศษเสี้ยวของภาพเคลื่อนไหวจากอดีต
ไกลโพ้น เป็นภาพซึ่งถ่ายทำในสถานที่อื่นไม่ใช่บ้านพ่อ ความ
เก่าแก่ทำให้มุมทั้งสี่ของภาพเปลี่ยนเป็นสีคล้ำ

ห้องแคบ ๆ ราวสี่เสื่อ กรอบไม้ของหน้าต่างบานปิด
ภาพถ่ายบนผนัง แสงสีแดงเข้มของอาทิตย์ยามเย็นสาดส่อง

เข้ามาทางหน้าต่าง อาจเพราะอยู่ในมุมย้อนแสง หรือไม่ก็เพราะผมยังเล็กนักเลยมองเห็นร่างแม่เป็นเงาดำขนาดใหญ่ ผมกำลังนอนเอกเขนกฟังเพลงกล่อมเด็กของแม่

แม้จะโตเป็นผู้ใหญ่มีงานการมาแล้ว ภาพเก่าแก่กับเนื้อเพลงกล่อมเด็กในอดีตยังเป็นสิ่งเดียวที่ผมไม่เคยลืม

ตั้งแต่สมัยประถม ผมเติบโตมาโดยไม่เคยสัมผัสไออุ่นจากแม่ เราอยู่กันเพียงห้าคน มีปู่กับย่า พ่อ อา และตัวผม

บ้านเกิดของพ่อตั้งอยู่เชิงเขา ปากหุบป่าโดยตัดต้นไม้ ออกก่อน บริเวณนั้นลาดชันน่าเสียวไส้ แต่ก็ไม่มีใครยี่หระบ้านเราหลังเก่าแต่ก็กว้างขวาง ขนาดอยู่กันตั้งห้าคนยังเหลือห้องว่างอีกครึ่งค่อนบ้าน ถนนหน้าบ้านลาดต่ำลงไป ผมจึงเดินไกลตัวไปโรงเรียนได้สบายๆ แต่ข้ากลับลำบากพอดู สองข้างทางมีนาแบบขั้นบันไดอยู่เป็นระยะ ผมเคยเดินลัดเลาะตามคันนาซึ่งเป็นทางลัดไปโรงเรียนด้วย

ตรงแยกหนึ่งระหว่างทางไปโรงเรียน มีเรือนขนาดเล็กคล้ายศาลเจ้าตั้งอยู่โดดเดี่ยวในความมืดสลัวท่ามกลางแมกไม้เขียวครึ้ม จะว่าเป็นศาลเจ้าก็ไม่เชิง เพราะสูงไม่เกินความสูงของเด็ก

รูปปั้นจิโซ¹ ข้างในศาลมีหยากไย่เกาะเต็ม พอเข้าไป

¹ รูปปั้นของพระกษิติครรภมหาโพธิสัตว์ มักพบตามเส้นทางในป่าเขา

มองใกล้ ๆ ถึงเห็นว่าใบหน้าของรูปปั้นเกลี้ยงเกลา ไม่มีตาทั้งสองข้าง แต่ไม่ใช่เพราะมีใครมาแกล้งลบ รูปปั้นนี้ไม่มีดวงตามาดั้งแต่แรกแล้ว ถ้าเป็นคนจากที่อื่นคงสนใจเห็นเป็นเรื่องแปลก แต่รูปปั้นจิโซในเมืองนี้ทุกตัว อย่างน้อยก็ในละแวกที่เด็กประมออย่างผมพอจะผ่านไปพบเห็นได้ ล้วนไม่มีดวงตา

แม้กระทั่งเด็กอย่างผมก็ยังไม่รู้สาเหตุ

สมัยนั้นผมกับเพื่อนชอบเล่นเกมชนิดหนึ่งที่เรียกว่า ปิดตาไล่จับ

ก่อนอื่นผู้เล่นต้องเป่ายี่งอจับเพื่อกำหนดว่าใครจะเป็น ยักษ์ คนเป็นยักษ์จะถูกปิดตาและต้องไล่จับคนอื่นที่วิ่งวนอยู่รอบ ๆ ถ้ายักษ์เดินไปทางที่ไม่มีคน ผู้เล่นต้องตบมือหรือ ร้องเรียกยักษ์ให้มาหาว่า “ยักษ์จ๋า มาทางนี้ ทางที่เราตบมือ” หากใครถูกจับได้จะถือว่าตาย เป็นอันจบเกม

วิธีการก็เหมือนเล่นไล่จับทั่วไป ยกเว้นว่าที่นี่เรามีการเล่นอีกแบบคือ ยักษ์ไม่ต้องปิดตา แต่ให้ผู้เล่นที่เหลือปิดตาแทน คนหนึ่งต้องวิ่งหนีทั้งที่มองไม่เห็น เลยได้แผลกันอยู่บ่อย ๆ ปกติพวกเราจะเล่นเกมนี้กันในเขตศาลเจ้า ซึ่งต้องเดินจากบ้านไปราวห้านาที ศาลเจ้าที่ว่านี้ซ่อมซ่อมจนแม้แต่เทพเจ้าก็คงไม่อยากมาอยู่ แต่บริเวณกว้างพอเหมาะสำหรับการวิ่งเล่น

เวลาปิดตาทันที ทุกคนจะต้องวิ่งสุดกำลัง แม้ตรงหน้าจะมีหินประดับสวนแตกหักหรือรากไม้โผล่บนพื้นก็ห้ามหยุด เพราะถ้าถูกยักษ์จับได้จะถือว่าตาย ทุกปีจึงมักมีคนขาแข็งหักบ้าง ฟันหักบ้างสองสามคน พวกที่วิ่งหนียักษ์จึงมีสภาพเลือดกำเดาไหล บาดแผลฟกช้ำเต็มตัว คนภายนอกอาจเห็นเป็นเรื่องประหลาด แต่ไม่ว่าจะได้ผลมากแค่ไหน พวกเราก็เล่นกันแทบทุกวัน ไม่ใช่เพราะความสนุก แต่ส่วนหนึ่งคงเป็นเพราะตำนานของท้องถิ่นที่ทำให้พวกเราพร้อมใจกันปิดตาวิ่งหนีด้วยความรู้สึกราวกับเป็นหน้าที่ที่ต้องฝึกฝนเอาไว้

ความจริงน่าจะมีใครสั่งห้ามเด็ก ๆ เล่นเกมอันตรายแบบนี้ แต่น่าแปลกว่าไม่มีผู้ใหญ่ห้ามเราสักคน หน้าข้าถ้าเห็นเด็กคนไหนวิ่งอ้อมแรงเพราะกลัวชน ผู้ใหญ่ที่เดินผ่านมาเห็นจะดูและกำชับให้เราวิ่งหนียักษ์แบบไม่ต้องคิดชีวิต

ถ้าไม่ฝึกปิดตาวิ่งหนีให้เก่ง ๆ เดียวก็ถูกดวงตาแห่งศิลาสาปให้กลายเป็นหินหรือก

พวกผู้ใหญ่มักขู่แบบนี้ บรรดาผู้เฒ่าผู้แก่แทบจะไม่เอ่ยชื่อดวงตาแห่งศิลาเลยด้วยซ้ำ ถ้าใครพลั้งปากพูดก็จะพนมมือไปทางยอดเขาแล้วก้มหัวปลก ๆ เพื่อขอขมา

ดวงตาแห่งศิลา บางทีก็เรียกว่า นางแห่งศิลา

เด็ก ๆ อย่างพวกผมจำไม่ได้หรอกว่ามีคนเล่าตำนานในท้องถิ่นบ้านเกิดของพ่อให้ฟังตอนอายุก็ซวบ แต่ทุกคนก็

รู้จักตำนานของนางกันโดยอัตโนมัต

เรื่องที่ว่าดวงตาแห่งศิลาหลอกล่อให้แม่ของเด็กคนหนึ่งหันมามองแล้วสาปให้หล่อนกลายเป็นหิน เรื่องของคนหลงทางบนเขาที่ไปเจอบ้านคนและขอค้างแรม แต่ปรากฏว่าบ้านหลังนั้นเป็นของดวงตาแห่งศิลา นอกจากมีดวงตาทำให้คนกลายเป็นหินแล้ว นางยังมีดวงตาแท้จริงซ่อนไว้ในอกเสื้อ แต่มีคนแทงดวงตานั้นทะลุ นางจึงกลายร่างเป็นหินเพราะความโศกเศร้าเหลือประมาณ

เมื่อโตขึ้นพวกเราก็ได้รู้ว่าตำนานเหล่านั้นไม่ใช่เรื่องจริง ต้นตอคงมาจากประวัติศาสตร์ท้องถิ่นที่ถูกแต่งเติม เพิ่มสิ่งที่ผู้ใหญต้องการเตือนหรือสั่งสอนลงไป จนกลายเป็นตำนานหรือนิทานสำหรับเด็ก ๆ ในที่สุด

พอขึ้นประถมปลาย ตอนนั้นเราต่างรู้ความจริงข้อนี้กันแล้ว จึงหันไปเล่นเกมที่ซับซ้อนกว่า ไม่มีใครเล่นปิดตาไล่จับกันอีกเลย

เด็กรุ่นเดียวกันในละแวกบ้านใกล้เคียงเริ่มสนใจการตกปลา ผมเลยต้องไปล่ำธารกับพวกเขาด้วย แถวบ้านผมมีเด็กหัวโจกอยู่คนที่แข็งแรงมาก ชกต่อยกับใครก็ชนะอยู่เสมอ เพื่อน ๆ ผมทุกคนคอยเดินตามกันหมอนั่นเป็นพรวน ไม่ใช่เพราะเขาเป็นคนดีหรือคอยช่วยเหลือปกป้องหรอก แต่เพราะทุกคนกลัวจะมีเรื่อง จึงไม่กล้าปฏิเสธเวลา

ถูกชวนไปเล่น พอหมอนี่เริ่มตกปลา ผมจึงต้องร่วมขบวนด้วย โดยปริยาย

กระแสน้ำในลำธารไหลเชี่ยว มองเห็นหินก้อนโตอยู่กระจัดกระจาย เพื่อนบางคนปีนขึ้นไปยืนหย่อนเบ็ดบนหินก้อนใหญ่ยักษ์ที่ยื่นไปในลำธาร สายน้ำใสสะอาด เสียงน้ำไหลกระทบก้อนหินที่โผล่พ้นผิวน้ำฟังระรินหู แต่ผมไม่ชอบตกปลาเอาเสียเลย แอบคิดเสมอว่าแทนที่จะมาลำธาร ผมอยากนั่งวาดรูปอยู่กับบ้านมากกว่า

วันหนึ่งของฤดูร้อนปีนั้นก็เช่นกัน ผมบ่นอุบอิบในใจไปเรื่อยเปื่อยพลางค่อยๆ เดินแยกตัวออกจากกลุ่ม แต่ไม่ลืมทำท่าทางให้เหมือนกำลังสนุกกับการตกปลา เพื่อไม่ให้เจ้าหัวโจกผิดสังเกต

ผมเหวี่ยงเบ็ดลงในลำธารแล้ววางคันเบ็ดให้เข้าที่เตรียมทุกอย่างในสภาพพร้อมให้ปลามาติดเบ็ด จากนั้นก็ตะโกนบอกเพื่อนว่าจะไปหาไส้เดือนมาเพิ่ม ถ้าปลากินเหยื่อให้เรียกด้วย แต่คงไม่มีปลาตัวไหนมาติดเบ็ดหรอก เพราะผมไม่ได้เกี่ยวเหยื่อไว้

ผมค่อยๆ เดินห่างออกมา ลัดเลาะทางเดินริมลำธารเพื่อไปยังสถานที่ลับเฉพาะของผม

ทางเดินชันขึ้นเรื่อย ๆ พื้นดินเริ่มสูงจากผิวน้ำจนถึงบริเวณที่ลักษณะคล้ายหน้าผา จากตรงนั้นปีนลงไปก็จะถึง

จุดหมาย หน้าผานี้แม้จะไม่สูงขนาดตกลงไปตาย แต่คนเคราะห์ร้ายคงเจ็บหนักเอากการ ความจริงถ้ามีใครใจกล้าปีนลงไปก็จะพบว่าปีนไม่ยากนัก เพราะมีที่ให้เท้าเหยียบเป็นระยะข้างล่างไม่มีอะไร เป็นแค่ที่ว่างซึ่งมีตะไคร่น้ำเขียวครึ้ม กว้างพอให้มนุษย์คนหนึ่งลงไปนั่งห้อยเท้าแช่ในลำธารได้

แถวนี้ไม่มีลมพัด ดังนั้นแม้จะอยู่หนึ่ง ๆ ก็ยังมีเหงื่อซึมแสงแดดเที่ยงวันส่องกระทบม่านใบไม้ ทอดเงาชัดเจนบนพื้นผมนอนคว่ำลงกับพื้นแล้วค่อย ๆ ไต่ลงไป เม็ดทรายเกาะเต็มแขนขึ้นเหงื่อที่ไหลพันเลื้อยติดแขนล้น

วันนั้นเองที่ผมได้เผชิญหน้ากับแรงโน้มถ่วงของโลก ผมเผลอลื่นตกจากหน้าผา แต่เนื่องจากไต่ลงมาเกินครึ่งทางแล้วจึงไม่เป็นไรนัก มีแค่แผลถลอกเท่านั้น

ตรงคอซ้ายมีเลือดไหล หัวใจผมเต้นโครมครามด้วยความตกใจ ผมเงยหน้าขึ้นมอง เห็นก้อนหินขนาดเล็กร่วงลงมาจากจุดที่ตัวเองเหยียบพลาดเมื่อครู่

สิ่งที่รองรับร่างกายของผมไว้คือตะไคร่น้ำแผ่นหนาเตอะมันคงใช้เวลานับสิบนับร้อยปีกว่าจะขึ้นปกคลุมพื้นดินและก้อนหินในบริเวณนั้นได้หมด ตัวผมไถลครูดลงมาทำให้ตะไคร่น้ำบางส่วนหลุดร่วงลงในลำธาร เรียกได้ว่าอุบัติเหตุครั้งนี้เป็นโชคร้ายของทั้งผมและตะไคร่น้ำเลยทีเดียว

ผมลองสังเกตพื้นดินที่อยู่ใต้แผ่นตะไคร่น้ำมาเนิ่นนาน

ดินชั้นสีดำเพิ่งได้มีโอกาสเห็นฟ้ากว้างเป็นครั้งแรก ไกล ๆ นั้น มีหินก้อนเล็กซึ่งแกะสลักเป็นรูปมือมนุษย์ฝังอยู่ ผมขุดออกมาดูใกล้ ๆ ดูคล้ายมือเด็กแทบไม่ผิดเพี้ยน มือนั้นขาดลงตรงข้อมือพอดี

หินแกะสลักก้อนนี้ดูเหมือนมือมนุษย์ทุกอย่างแม้แต่รายละเอียดปลีกย่อย ทำให้เด็กประหลาดอย่างผมซาบซึ่งจนพานรู้ถึงความมองเห็นกระทั่งเส้นขน รูปร่างของกระดูก ลายนิ้วมือ หรือเล็บที่เริ่มยาว รูปร่างคล้ายมืออวบอ้วนของเด็ก ดูราวกับมีอากาศบรรจุอยู่ภายใน ผมรู้สึกพิศพิศด้วยซ้ำเมื่อจับดูแล้วพบว่าผิวของสิ่งนั้นไร้ความยืดหยุ่น

มือนั้นอยู่ในท่าปล่อยตามสบาย ให้ความรู้สึกคล้ายเจ้าของมือกำลังลงเอยจะคว้าอะไรดี ผมเผลอจินตนาการไปว่าจู่ ๆ มือนั้นอาจกระตุกกระดิก เพราะลืมหิวว่าเป็นแค่หินแกะสลัก แต่ถึงจะเป็นแบบนี้ผมก็คงไม่ตกใจนักหรอก

ผมตัดสินใจเอามือหินกลับบ้าน และแอบเก็บไว้เป็นสมบัติส่วนตัวโดยไม่บอกใคร

ผมฝึกวาดรูปมือนั้นซ้ำแล้วซ้ำเล่า แม้ว่าฝีมือจะพัฒนาขึ้นเรื่อย ๆ แต่จนแล้วจนรอดลายเส้นของผมก็ไม่สามารถทำให้หัวใจเต้นระทึกเหมือนวินาทีแรกที่เห็นมือหินได้เลย ผมไม่เคยใจเต้นตึกตัก ไม่เคยรู้สึกภาพมือบนกระดานอาจขยับเขยื้อนได้

Bibli'

BibliopublishingTH

Biblio_books

i_am_biblio

www.biblio-store.com

Biblio

It's not just about books.

สี่เรื่องราวความเหงา ความรัก และความตาย ดาร์กสิดจ๊วปนเศร้าย่เปลี่ยนวาดาย ผลงานจากผู้เขียน ฤดูร้อน ดอกไม้ไฟ และร้านไร้วิญญาณของฉิน, คลื่นตีความเหงา, เลียนไกรศัพย์ข้ามเวลา, นิทานมืด และ ชู

ดวงตาแห่งศิลา บบฏเทาที่เต็มไปด้วยรูปปั้นมนุษย์ มีคำเล่าลือว่าผู้ที่สบตาหวนกลับจะกลายเป็นหิน ชายคนหนึ่งออกตามหาแม่ที่หายตัวไป แต่ยิ่งเข้าใกล้ความจริง ก็ยิ่งเสียจะกลายเป็นหนึ่งในรูปปั้นเหล่านั้น และบางที...สิ่งที่น่ากลัวที่สุดอาจไม่ใช่คำสาป แต่คือความจริงที่เธออยากเห็นด้วยตาตัวเอง

ฮาจิเมะ เด็กผู้หญิงคนหนึ่งเกิดจากคำโหวกของโกเอและอัตสึโอะเพื่อให้เธอรับผิดชอบ...แต่กลับมีตัวตนในชีวิตของพวกเขามากๆ เป็น "เพื่อน" ที่ไม่มีใครมองเห็น มีเพียงพวกเขาสองคนเท่านั้นที่สัมผัสได้ เรื่องวุ่นวายและมิตรภาพน่าประทับใจที่ซ่อนอยู่ในความทรงจำจึงเกิดขึ้น

BLUE เคลลีสร้างตุ๊กตาจากผ้าประหลาดจนพวกมันมีชีวิตขึ้นมา รวมถึง "บลู" ตุ๊กตาสีน้ำเงินที่ผิดปกติและไม่ต้องการ เมื่อถูกทอดทิ้งและทำร้าย บลูพยายามเปลี่ยนแปลงตัวเองเพื่อให้ได้รับความรัก แต่กลับพบความผูกพันที่ไม่คาดคิด และบลูก็รู้ว่ามิตรภาพที่แท้จริงไม่จำเป็นต้องอาศัยรูปลักษณ์เลย

รอยสักรูปหมา ซูซูกิ เด็กสาวมัธยมรักสุนัขตัวจิ๋วที่มีชีวิตสมบนแทน โดยไม่รู้เลยว่ามันจะกลายเป็นเพื่อนเพียงหนึ่งเดียวในวันที่โลกของเธอกำลังพังทลาย เมื่อสมาชิกในครอบครัวทั้งสามคนป่วยระยะสุดท้ายและเวลาค่อยๆ หมดลง เธอต้องเผชิญความสูญเสียพร้อมกับเรียนรู้การยืนอยู่เพียงลำพัง ท่ามกลางความเจ็บปวดและความรัก สุนัขตัวเล็กบนพวหนีกลับกลายเป็นสิ่งที่ยึดโยงเธอไว้ให้มีชีวิตต่อไป

หมวดวรรณกรรมแปลรวมสมัย

9 786168 381694

340 บาท

Biblio

Cover Illustration:
JUNG

Cover Design:
Tul Kanin